

Бадмай му разказалъ цѣлия си животъ. Старецътъ намръщилъ гжститѣ си вежди, стоейки въ размисълъ. Той мислилъ: „Такъвъ човѣкъ въ нищо не може да намѣри спасение. Той, отдалечилиятъ се отъ хората, не може да говори съ него, но може да го опжти, да го научи какъ да живѣе“.

Старецътъ мълчалъ. Бадмай неотстъпно го молилъ за съветъ. Тогава старецътъ тръгналъ къмъ стрѣмния брѣгъ. Бадмай го последвалъ.

Старецътъ му показалъ пѣнящитѣ се вълни на езерото и глухо проговорилъ:

— Хвърли се въ този въртопъ! Ако Чопжилъ*) те не вземе, твоего спасение е близко!

Бадмай се хвърлилъ въ водата и веднага изплувалъ, като удрялъ безпомощно съ крака и ржце. Страстното желание да намѣри вѣрния пжтъ къмъ новъ животъ му дало сили, и той, като се спусналъ на дъното на езерото, промъквайки се между камънитѣ, се изкатерилъ на брѣга.

Старецътъ стоялъ неподвижно, поразенъ, че такъвъ човѣкъ и Чопжилъ не поискалъ да вземе при себе си. На безкръвнитѣ му устни се мѣрнала тиха усмивка, въ главата му се явила мисълъ, че, ако Чопжилъ изхвърлилъ отъ водата този човѣкъ, то той, който не е потревожилъ и полската тревица, ще плува по водата, като бѣлоснѣженъ, кротъкъ лебедъ. И старецътъ се хвърлилъ въ водата. Пѣната покрила брѣга и опрѣскала изумения Бадмай.

Миналъ часъ — два, шумѣла въ брѣга водата, пѣнила се. Бадмай не снемалъ очитѣ си отъ прииждащитѣ и отхождащи вълни. . . Той чакалъ старецъ, но . . . старецътъ го нѣмало.

Бадмай навѣлъ глава и горчиво заплакалъ. И изведнажъ си спомнилъ своитѣ сирачета—сърненца, които го чакали въ тръстиковата кошарка, обѣрналъ се и бързо тръгналъ покрай тъмната самотна пещера, къмъ цвѣтущата, пълна съ животъ степъ. На душата му било леко. . . него го чакали сърнетата,

*) Адски Богъ.